

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

6. De ijs, quæ Christus fecit & passus est pro nostris peccatis expiandis

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

ris, compunctionis, zeli Deo perfecte placendi affectu his misericordijs vti fuerint, seque ad continuum in via perfectionis progressum extimularint tot Sancti easdem in se experti? imò quàm benè feruenterque totalij peccatores vterentur, si illis, vti tibi, tam congruè largiterque offerrentur? Quam æquum ergo foret, vt vel nunc tandem toto corde exclamares: *Miserationum Domini recordabor. Et: Misericordias Domini in aeternum cantabo, Dixi nunc cœpi.* Isa. 63. Ps. 76.

De ijs, quæ Christus fecit & passus est pro nostris peccatis expiandis. VI.

I. **E**Xpende quot, quantasque lacrymas Christus Dominus pro nostris peccatis diluendis profuderit, non solum in infantia, in suscitatione Lazari, in ingressu Ierusalem, ante passionem, in cruce cum lacrymis & clamore valido orans expiransque, sed tota insuper vita, & quidem creberri-
mè: quot, quàm diuinos affectus perfectissimæ compunctionis, de tot horrendis totius humani generis sceleribus, quæ suis humeris imposta in se expianda suscepit, à primo Incarnatio-

nationis momento vsque ad vltimum vitæ halitum assiduè frequentarit, & quidem ed frequentius, purius, intensius, constantius, insatiabiliusque; quò clarius multitudinem, grauitatem, malitiamque tot tamque multiplicium & abominandorum peccatorum ab initio mundi commissorum, & ad finem vsque committendorum, & atrocitatem suppliciorum ijs debitorum præuidebat; & quò perspicacius infinitam Dei amabilitatem, iustitiam, Maiestatem, enormitatemque infinitam cuiusuis offensæ diuinæ iugiter intuebatur. Item, quò intensius Patrem infinitè amabilem his offensum, animasque ad imaginem diuinam conditas diligebat. Quis harum lacrymarum, horum affectuum præminentiam intellectu vel Cherubico assequatur, cum singuli sint infinitæ dignitatis & meriti? Si porrò innocentissimus ille agnus sic defleuit, sic expiauit peccata aliena, quid tibi pro peccatis proprijs faciendum? An non dicendum & sentiendum cum D. Bernardo: *Adhucne ludam & deludam lacrymas eius? Plane si insanus sum & mentis inops, non sequar eum, nec simul cum lugente iugebo. Pudet propriam negligenter dissimulare passionem, cui tantum*

Ser. 3. de
nat.

rum à Maieſtate tanta exhiberi video com-
paſſionem. Compatitur Filius Dei & pla-
rat: homo patitur, & ridebit?

II. Expende, quot quantasque Filius
Dei incarnatus in pueritia infantiles
neceſſitates, incommoditates, miſe-
rias ſpontè ſubierit: quot quantasque
in priuata laborioſaque 30. annorum
uita ærumnas, labores, tædia tolerarit:
quot quantasque tribus & amplius an-
nis in prædicando fatigationes, vigi-
lias, difficultates, oblocutiones, ca-
lumnias, perſecutiones ſuperarit: quot
quantasque corporis afflictiones tota
uita vltro ſuſceperit, ad expianda om-
nium noſtrum peccata, & tua quidem
in particulari, quæ aſſiduè eius oculis
obuerſabantur. Et tu necdum ad ini-
quitates tuas deſcendas expiandasque
moueri te ſuis?

III. Expende demùm, quot quantos-
que Chriſtus ad ſuperabundanter ſa-
tisfaciendum rigori diuinæ iuſtitie,
maximè tempore paſſionis in anima
omnibusque eius potentijs dolores;
quot in corpore omnibusque eius
membris & ſenſibus, cruciatus tolera-
rit; quot quoad famam, calumnias, lu-
dibria, opprobria ſuſtinuerit, quam
diram denique ignominioſamque mor-

tem subierit : imò quanto desiderio hæc omnia, & multo plura, acerbiora & indigniora pati totâ vitâ exoptarit : ac proinde quid tibi pro peccatis proprijs meritò tolerandum foret? An non meritò exclamandum & sentiendum cum D. Augustino: *Hic ure, hic seca, ut in aeternum parcas.* Et cum Psalmista: *Calicem salutaris accipiam, & nomen Domini invocabo, paratum cor meum Deus,* ad patiendum quicquid vis amore tui ad satisfaciendum infinitæ iustitiæ tuæ, quam utinam nunquam offendissem!

Pf. 115.

VII. *De infinitâ amabilitate Dei, quæ quovis peccato offenditur.*

I. **E**Xpende quàm infinitè bonus & amabilis sit Deus, ideoque infinito honore, amore, obsequio plusquam dignissimus, qui tamen quovis peccato vilipenditur, offenditur, contemnitur. Et primum quidem quàm latè se extendat eius bonitas & amabilitas, videlicet ad omnem omninò rationem bonitatis & amabilitatis etiam imaginabilis & possibilis. Continet enim in se Deus eminentissimè i. Omnem rationem boni honesti, cum sit ipsa infinita maiestas, magnificentia,
sapi-